

Ювілейні дати

До 70-ліття від дня народження професора Ю.М. Чернобая

Юрію Миколайовичу Чернобаю, доктору біологічних наук, професору, багатолітньому директору Державного природознавчого музею НАН України виповнюється 70 років 6 червня 2016 року. Коло його наукових і громадських інтересів охоплює різні напрями сучасної екології, ґрунтознавства та природничої музеології. Він є дійсним членом (академіком) Лісівничої академії наук України, головою Ради природничої секції ICOM України – Українського національного комітету Міжнародної Ради Музеїв (UNESCO-ICOM), Українського товариства ґрунтознавців і агрохіміків, Наукового товариства імені Шевченка, головою і членом кількох спеціалізованих вчених рад по захисту кандидатських і докторських дисертацій,

науково-технічних рад природоохоронних установ, Центральної ради Українського ботанічного товариства, Координаційної ради з питань національної екомережі в Львівській області, головним редактором видань "Наукові записки Державного природознавчого музею", "Наукові колекції Державного природознавчого музею" та членом редколегії кількох наукових часописів.

Професор Ю.М. Чернобай народився у м. Оренбург (нині Російська Федерація). Середню школу закінчив на Кубані в 1964 р. Вищу освіту здобув у 1970 р. у Львівському національному університеті імені Івана Франка за спеціальністю "Біологія і хімія". У становленні майбутнього вченого важливу роль відіграв його батько, кандидат сільсько-господарських наук Микола Харитонович Чернобай, уродженець Кременеччини Тернопільської обл., який в останні роки свого життя працював старшим науковим співробітником НДІ землеробства і тваринництва в смт. Оброшино Львівської обл. Він був і залишається для нього прикладом для наслідування, який не тільки дав перші уроки дорослого життя, але й був основним порадником у наукових справах ювіляра.

Трудову діяльність Ю.М. Чернобай розпочав досить рано, в 1964 р. лаборантом-препаратором у Львівській зональній агрохімлабораторії. Після закінчення університету два роки працював інженером в НДІ землеробства й тваринництва західних районів УРСР. Однак, справжнє творче зростання розпочалося після його вступу в 1972 р. в аспірантуру Державного природознавчого музею АН УРСР, де під керівництвом д.б.н. М.А. Голубця (нині академіка НАН України) він визначив свою наукову спеціалізацію – дослідження процесів трансформації фітодетриту в природних екосистемах. Цією науковою проблематикою Ю.М. Чернобай цікавиться вже багато років поспіль, намагаючись пізнати різні аспекти складного природного явища – перетворень рослинних решток у процесах біотичного колообігу речовини

та енергії в наземних екосистемах. Цьому присвячено кандидатську (1978 р.) і докторську дисертації (1995 р.), а також численні публікації ювіляра.

Після аспірантури Ю.М. Чернобай обіймає різноманітні наукові та науково-організаційні посади в двох споріднених академічних установах м. Львова, які дозволили йому набратися досвіду вченого, педагога та наставника й передати його своїм молодшим колегам. Зокрема, з 1975 р. Ю.М. Чернобай працював у Львівському відділенні Інституту ботаніки АН УРСР на посадах інженера-еколога (1975–1978 рр.), молодшого наукового співробітника (1978–1980 рр.), старшого наукового співробітника та вченого секретаря (1980–1987 рр.). У 1987 р. його призначають на посаду директора Державного природознавчого музею НАН України, на якій він активно працює й донині.

Життєвий і професійний шлях ювіляра встелений не тільки радісними сімейними подіями та вагомими професійними здобутками, але й прийняттям складних управлінських і господарських рішень, рутинною працею із численними аспірантами та студентами, а також тривалою перебудовою світогляду академічного вченого на природничо-філософський світогляд вченого-музеолога. Однак, його завжди виділяли серед інших керівників професіоналізм, виваженість у прийнятті рішень, толерантність у стосунках із колегами та готовність прийти на допомогу друзям "по фаху" в складних життєвих ситуаціях. За час наукової й топменеджерської діяльності він сформував львівську школу екологів і ґрунтознавців музеологічного профілю, яка включає 11 кандидатів і 3 докторів наук. Йому вдалося підняти Державний природознавчий музей НАН України на найвищу сходинку в рейтингу наукових установ Відділення загальної біології НАН України, провести реконструкцію будівлі музею у складний для молодшої України час і відновити соціальні функції Природознавчого музею, як науково-освітньої установи. Це далеко не всі достойні заслуги Ю.М. Чернобая, як науковця і керівника. Однак, найкраще ювіляра можуть характеризувати теплі слова його учнів і послідовників у спогадах про спільні зустрічі. Ось деякі з них:

"Наставник – це людина, яка не вчить, а спрямовує, допомагає обрати вірний шлях. І таким наставником для мене, з перших хвилин нашої зустрічі, став Юрій Миколайович. Я прийшла до музею переповнена сумнівами, не маючи жодного наукового доробку, лише велике бажання проводити наукові дослідження. Юрій Миколайович уважно мене вислухав і промовив: "Добре, давай спробуємо!". Такий вияв довіри, від, на той час, не знайомої мені людини, всилив віру у власні сили і вийшовши з кімнати, я вже точно знала, якого результату прагну. Кажуть, випадкових зустрічей у нашому житті не буває і тепер я точно знаю, що ця зустріч для мене була знаковою" – *О.Б. Вовк*.

"За роки співпраці я маю щастя багато і подовгу спілкуватись з Юрієм Миколайовичем. Він завжди відчуває настрій співбесідника і знаходить можливість сказати саме ТЕ слово у саме ТОЙ час, коли воно буде почуто і сприйнято. Так, одного разу, в момент "творчої кризи" дав мені пораду, якою я користуюсь і донині. Це було під час завершення роботи над рукописом дисертації, коли натхнення покидає, а на все вже написане дивись більш ніж критично. Юрій Миколайович, запаливши люльку, спокійно, але впевнено застеріг, що яким би не було бажання все кинути, у жодному разі не можна цього робити. Нема наснаги писати науковий текст одного розділу, берись за інший, не можеш писати – формуй таблиці, або малою діаграми, бракує концентрації, щоб працювати з цифрами – складай список

літератури, якщо і це не робиться відцентровою слова на титульній сторінці і в змісті дисертації, але щодня маєш написати одну сторінку своєї дисертації, байдуже яку. Головне ніколи не зупинятись, а тоді, коли натхнення повернеться, доробиш решту. І це спрацювало тоді і працює завжди – головне не зупинятись!!!" – *О.Б. Вовк*.

"Лише однокурсники і близькі колеги Юрія Миколайовича знають, що в молоді роки в нього був гарний баритон і він із задоволенням брав участь у студентській художній самодіяльності, виступаючи на університетських вечорах і концертах у підшефному карпатському Турківському районі Львівщини. Крім сольних виступів, у нього добре склався і дует з однокурсницею Галиною Кас'яненко – майбутньою дружиною і матір'ю їхніх дітей Андрія і Анни, яка також непогано співала.

Цікавим був і сам склад "джазового оркестру", що супроводжував естрадні виступи Ю.М. Чернобая. Ударні інструменти – Георгій Василюк, майбутній директор Долинської гімназії №1, що на Івано-Франківщині; труба-корнет – Любомир Держипільський, майбутній кандидат біологічних наук, заст. директора з наукової роботи НПП "Гуцульщина"; акордеон – Олександр Климишин, у майбутньому доктор біологічних наук, заст. директора з наукової роботи ДПМ НАН України; контрабас – Андрій Сибірний, майбутній академік НАН України, директор Інституту біології клітини НАН України.

Інколи й нині під час неформальних зустрічей на наукових конференціях або в експедиційних польових умовах можна почути у виконанні ювіляра яскраві гуцульські коломийки та популярні народні пісні, які довгий час лунали на біологічних стаціонарах Львівського відділення Інституту ботаніки ім. М.Г. Холодного на полонині Пожижевській в Чорногорі, в Микуличині та Гологорах" – *О.С. Климишин*.

"Пригадую, як наприкінці 80-х років я довго писав свою першу наукову статтю про угруповання колембол чорновільхового лісу Природного заповідника "Розточчя" і мені тоді здавалося, що вона була написана бездоганно. Хотів похвалитися першим своїм науковим результатом із недавно призначеним на посаду директора музею Юрієм Миколайовичем Чернобаєм і почути його схвальну оцінку. Він обіцяв переглянути її за декілька днів і сказати свою думку. Однак, коли в призначений час я прийшов до нього і побачив рясно покреслений рукопис своєї статті, мені стало соромно, що я так погано справився із цією роботою. Аналізуючи мою першу наукову працю, він неодноразово повторював "Я б порадив написати так, а не так ...; Краще сформулювати речення так, а не так ...; Тут написано не зрозуміло...". Я навіть трохи образився на Юрія Миколайовича за його, як мені здавалося тоді, надмірну критичність. Згодом я зрозумів, що зауваження до моєї статті були справедливі й допомогли зробити її кращою. Потім я ще багато разів звертався за науковими порадами до Юрія Миколайовича і завжди отримував виважену і мудру відповідь. Однак, досвід першого спілкування з ювіляром залишився у пам'яті на все життя. Він був дуже важливим, бо дозволив мені вимогливіше ставитися до себе й до аналізу власних наукових результатів" – *І.Я. Канрус*.

"Затишний кабінет, м'які фортелі, приємний запах кави і тютюнового диму, неспішна розмірена розмова про особливості процесів трансформації органічної речовини в ґрунтах Карпат та Передкарпаття – такі спогади виринають з пам'яті про першу зустріч з моїм вчителем і наставником Юрієм Миколайовичем Чернобаєм. І хоча в подальшому ми дуже тісно спілкувались, неодноразово їздили на конференції, в експедиції та відрядження, проте ця перша зустріч запам'яталася найбільше. Я ще

зовсім молодий випускник університету, який звик дивитися на професорів, як на щось недосяжне, вмить потрапив у дружню демократичну атмосферу академічного спілкування, де професор не вказує, а радить та з батьківською турботою спрямовує та надихає на наукові звершення" – *О.Л. Орлов*.

"Початок нової справи – подія відповідальна та хвилююча. Я не потрапив випадково на першу розмову до Юрія Миколайовича як вступник до аспірантури Державного природознавчого музею НАН України. Я навіть не був її ініціатором. Мене, свіжоспеченого випускника Львівського національного університету до Юрія Миколайовича привели. Я мало уявляв собі, що таке аспірантура, планований науковий процес, а головне, що справді представляє собою співпраця керівника і аспіранта. Потім були три роки в аспірантурі музею, сповнені роботи, вдалих і невдалих починань, перших скромних успіхів та, як мені тоді здавалось, повних провалів. Лише Юрій Миколайович на усі ці "американські гірки" молодого науковця реагував із незмінним спокоєм, діловою прагматичністю, а інколи і з гумором, коментуючи перебіг роботи над дисертацією.

День захисту, як один з ключових днів у житті, запам'ятовується в деталях. Поруч був Юрій Миколайович. Коли усі ці, здавалось безкінечні дисертаційні процедури були закінчені, і я ще не зовсім усвідомлено чув "припис" Ради про успішний захист, до мене підійшов він, мій керівник, і щиро, міцно-міцно потиснувши руку, обняв за плечі. Саме цей момент і став для мене теплим, людяним і світлим спогадом про завершення аспірантського марафону!" – *Р.Й. Годунько*.

"В один із вересневих приїздів нашого польського колеги др. Броніслава Щенсни на початку 2000-х, Юрій Миколайович зголосився взяти участь у польовому виїзді в Карпати. Шлях ми розпочали з самого ранку у Львові, та повільно просуваючись у верх течії р. Латориця і збираючи проби, рухались до Осмолоди. Час промайнув швидко, наближався глибокий вечір. Давала знати про себе втома... і голод. Нарешті фари автомобіля підсвітили контури Бистрецького лісництва, а в голові крутилось песимістичне усвідомлення того, що слід ще перезалити фіксатором проби, просушити намочені під час збору матеріалу речі, і просто якось облаштуватись. Вечеря обіцяла бути пізньою, і більш ніж скромною. На щось інше годі було сподіватись. Юрій Миколайович швидко оцінив ситуацію і взяв керівництво у свої руки. Ми з др. Б. Щенсни покійно виконували ці короткі, чіткі і майже військові накази. За якусь годину, на нашому столі парувала навариста і смачна перша страва, яка не піддається науковій класифікації, бо була результатом вдалого поєднання овочевого супу, борщу і бограча. У дружній розмові й жартах вечеря перетворилася на маленьке свято. Спасибі Вам, Юрію Миколайовичу, за це!" – *Р.Й. Годунько*.

З нагоди достойно набутого ювілею зичимо Вам, дорогий Юрію Миколайовичу, міцного здоров'я, творчого довголіття, невичерпної бадьорості, добробуту і затишку в родині та многая і благая літа на радість близьким і друзям та на користь і славу рідного Музею та неньки України!

Колеги і друзі ювіляра